

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

Όταν σ' αυτούς που κραιπαλούν το χαράμερι σκάζει
έρχεται σε συνταίριασμα με τ'άγριο Ίδανικό,
και ενεργεί κάποιον μυστήριο έκδικητικό,
τότε ένας Άγγελος ξυπνά στο κτήνος που κουρνιάζει

Των Ουρανών του Πνεύματος τ'άπότητο κυανό,
στην πεσμένη ύπαρξη που ακόμη] είναι θλιμ
[μένη
του γκρεμού τη μαγγανιά ξανοίγει και βαθαίνει
Ίδιο, Θεότητα ακριβή, Όν ξάστερο και άγνό,

τα καπνισμένα λείψανα των ντροπερών όργιών
το θύμισμά σου πιό τρανό, πιό θείο, πιό γλυκό,
πρω στ' άναιμα μάτια μου πετά νοσταλγικό.

Ο ήλιος τώρα έστούπωσε τις λάμπεις των κηρίων
την, νικώντας πάντοτε, το φάντασμά σου είναι Ίδιο.
στη διαμαντοσμίλευτη, με τον αιώνιον Ήλιο!

Η ΨΥΧΙΚΗ ΑΥΓΗ

Όταν το φως της ρίχνει ή αύγη το λευκοροδιαμένο
στούς γλεντοκόπους και γρικοδν σάν τύψη το Ίδεωδες,
κάτι το έκδικητικό και το μυστηριώδες,
έν' άγγελο στο κτήνος τους, ξυπνά, το ναρκωμένο.

Των Ψυχικών τότε Ουρανών τ' άφθαστο γαλανό,
για κείνον που ρεμβάζει ώχρος και που ύποφέρει ακόμα,
άνοίγεται και τον τραβα καθώς βαράθρου στόμα.
Έτσι, γλυκιά Θεά μου, άγνό Πλάσμα και φωτεινό,

στα καπνισμένα έρείπια των ήλιθων γλεντιών,
πιό φωτεινή, πιό ρόδινη, πιό ωραία ή θύμησή σου,
αδιάκοπα στα έκατατικά μάτια μου φτερουγίζει.

Ό ήλιος έσκοτείνιασε τη φλόγα των κεριών
Έτσι, νικήτρα πάντοτε, μοιάζει ή σκιά ή δική σου
με τον άθάνατο ήλιο, ώ ψυχή που φως σκορπίζει!

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

ταν στο άντρο των ακόλαστων η αυγή λευκή και πορφυρή
Συντροφεύεται με το τρωκτικό ιδανικό,
Με την επέμβαση από ένα τιμωρό μυστήριο
Με στο ναρκωμένο κτήνος ένας άγγελος ξυπνά.

Των Πνευματικών Ουρανών τ' απρόσιτο γαλανό!
Για το συνθλιμμένο ον που ακόμη ογειρεύεται κι υποφέρει
Ανρίγεται και βυθίζεται, με την έλξη του βαράθρου.

▷ Μ' αυτό τον τρόπο, αγαπημένη Θεά, ον διάφανο και καθαρό

Πάνω στα καπνισμένα ερείπια απ' τ' ανόητα όργια
Η θύμησή σου πιο φωτεινή, πιο ρόδινη, πιο μαγευτική,
Στα εκστατικά μάτια μου αδιάκοπα γυροπετά.

▷ Ο ήλιος μαύρισε, τη φλόγα των κεριών
Νικήτης πάντα το είδωλό σου ψυχή αστραφτερή,
Είναι παρόμοιο, με τον ήλιο τον αιώνιο!